UCZNIOWSKI KLUB SPORTOWY DOBRE TAŃCE

Standardy ochrony małoletnich

Wersja pełna i wersja skrócona dla dzieci i młodzieży

Siedziba: ul. Panoramiczna 9/29, 71-447 Szczecin
Miejsce zajęć: ul. Wawrzyniaka 7F, 70-392 Szczecin · dobretance.pl

Rozdział I. Postanowienia ogólne

§ 1.

1. Standardy ochrony małoletnich (dalej: „Standardy") określają zasady, które zapewniają dzieciom i młodzieży bezpieczeństwo podczas zajęć i wydarzeń organizowanych przez Uczniowski Klub Sportowy DOBRE TAŃCE z siedzibą przy ul. Panoramicznej 9/29, 71-447 Szczecin (dalej: „Klub").
2. Standardy stosuje się wszędzie tam, gdzie Klub prowadzi działalność – w szczególności w studiu przy ul. Wawrzyniaka 7F, 70-392 Szczecin, w którym odbywają się zajęcia, a także podczas pokazów, zawodów i warsztatów.
3. Każda osoba z personelu Klubu ma obowiązek znać Standardy i ich przestrzegać.
4. Naczelną zasadą wszystkich działań personelu jest działanie dla dobra małoletniego i w jego najlepszym interesie.

§ 2. Definicje

Użyte w Standardach określenia oznaczają:

1. **małoletni** – każda osoba, która nie ukończyła 18 lat;
2. **personel** – każda osoba, która wykonuje na rzecz Klubu pracę lub czynności związane z małoletnimi, niezależnie od podstawy (umowa o pracę, umowa cywilnoprawna, wolontariat, członkostwo w zarządzie), w tym instruktorzy, trenerzy, asystenci i wolontariusze;
3. **opiekun małoletniego** – rodzic albo opiekun prawny lub faktyczny małoletniego;
4. **zgoda rodzica** – zgoda co najmniej jednego z rodziców; w przypadku braku porozumienia między rodzicami należy ich poinformować o konieczności rozstrzygnięcia sprawy przez sąd rodzinny;
5. **krzywdzenie małoletniego** – popełnienie czynu zabronionego lub czynu karalnego na szkodę małoletniego przez jakąkolwiek osobę, w tym członka personelu lub innego małoletniego, a także zagrożenie dobra małoletniego, w tym jego zaniedbywanie;
6. **osoba odpowiedzialna za Standardy** – osoba wskazana w § 17, która nadzoruje stosowanie Standardów, przyjmuje zgłoszenia i koordynuje interwencje;
7. **dane osobowe małoletniego** – wszelkie informacje umożliwiające identyfikację małoletniego, w tym jego wizerunek;
8. **Rejestr** – Rejestr Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym.

Rozdział II. Weryfikacja personelu

§ 3. Sprawdzenie przed dopuszczeniem do pracy z małoletnimi

1. Klub dba, aby z małoletnimi pracowały wyłącznie osoby, które dają rękojmię bezpieczeństwa dzieci. Poznaje kwalifikacje i doświadczenie kandydata, w tym jego dotychczasową pracę z dziećmi, i może poprosić o referencje.

2. Przed zatrudnieniem lub dopuszczeniem do jakiejkolwiek działalności z udziałem małoletnich – także wolontariatu i asystowania na zajęciach – Klub:
    1) sprawdza, czy osoba nie figuruje w Rejestrze z dostępem ograniczonym ani w rejestrze osób, wobec których Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 wydała postanowienie o wpisie;
    2) odbiera od niej informację z Krajowego Rejestru Karnego w zakresie przestępstw wskazanych w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich.
3. Osoba, która jest cudzoziemcem albo w ciągu ostatnich 20 lat mieszkała poza Polską, dodatkowo składa oświadczenie o państwach zamieszkania (Załącznik 2) i przedstawia informacje z rejestrów karnych tych państw, a cudzoziemiec – także z rejestru karnego państwa swojego obywatelstwa. Jeżeli dane państwo nie wydaje takiej informacji albo nie prowadzi rejestru karnego, osoba składa w tej sprawie oświadczenie zawarte w Załączniku 2. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej.
4. Osoba, która figuruje w Rejestrze albo nie przedstawiła wymaganych dokumentów, nie może zostać dopuszczona do pracy z małoletnimi.

§ 4. Dokumentowanie weryfikacji

1. Wydruk z Rejestru, informacje z rejestrów karnych i oświadczenia przechowuje się w sposób chroniący dane osobowe, przez okres współpracy z daną osobą.
2. Weryfikację przeprowadza osoba odpowiedzialna za Standardy (§ 17) albo inna osoba upoważniona przez Zarząd Klubu.

Rozdział III. Bezpieczne relacje między personelem a małoletnimi

§ 5. Zasady ogólne

1. Personel traktuje każdego małoletniego z szacunkiem, uwzględnia jego godność, potrzeby i granice.
2. Personel w szczególności:
    1) zachowuje cierpliwość i spokój, nie krzyczy, nie wyśmiewa, nie zawstydza i nie komentuje wyglądu, wagi ani budowy ciała dziecka;
    2) traktuje wszystkich małoletnich równo, bez faworyzowania i bez dyskryminacji z jakiegokolwiek powodu;
    3) słucha dzieci, wyjaśnia im zasady i polecenia w zrozumiały sposób i mówi im, do kogo mogą się zwrócić, gdy dzieje się coś złego;
    4) dobiera ćwiczenia do wieku i możliwości dziecka i nie zmusza go do wykonania elementu, którego się boi lub do którego nie jest gotowe;
    5) nie wykorzystuje swojej przewagi ani pozycji instruktora wobec małoletniego.
3. Gdy członek personelu musi porozmawiać z dzieckiem na osobności, zostawia uchylone drzwi i pozostaje w zasięgu wzroku innych osób albo prosi o obecność drugiego członka personelu. Lekcja indywidualna z dzieckiem odbywa się za wiedzą rodzica.
4. Zasady obowiązują także poza zajęciami: na pokazach, zawodach i w kontaktach przez telefon i internet.

§ 6. Kontakt fizyczny

1. Personel nie stosuje wobec dziecka żadnej przemocy fizycznej – nie bije, nie szturcha, nie popycha i w żaden inny sposób nie narusza jego nietykalności.
2. Kontakt fizyczny – np. poprawienie ułożenia ciała, asekuracja przy akrobatyce czy przytulenie na pocieszenie – może być właściwy, jeżeli odpowiada na potrzeby dziecka w danej chwili i uwzględnia jego wiek, etap rozwoju, płeć oraz sytuację.

3. Nie ma jednej zasady dla wszystkich: to, co jest w porządku wobec jednego dziecka, może być niewłaściwe wobec innego. Personel kieruje się profesjonalną oceną – słucha dziecka, obserwuje je i zwraca uwagę na jego reakcje. Przed kontaktem fizycznym (np. przytuleniem albo korektą) pyta dziecko o zgodę, a gdy dziecko nie chce – szanuje to.
4. Kontakt fizyczny jest zawsze jawny. Nie może być ukrywany, łączyć się z jakąkolwiek nagrodą ani wynikać z przewagi dorosłego nad dzieckiem.
5. Zabroniony jest dotyk, który może zostać uznany za nieprzyzwoity lub niestosowny, w tym dotyk okolic intymnych.
6. Szczególną ostrożność personel zachowuje wobec dzieci, o których wiadomo, że doświadczyły krzywdzenia – mogą one czasem szukać niestosownego kontaktu fizycznego z dorosłymi.
7. Przy czynnościach higienicznych i pomocy w ubieraniu (np. u młodszych dzieci) kontakt fizyczny ogranicza się do niezbędnego minimum, a w miarę możliwości obecna jest druga osoba z personelu.
8. Wobec dzieci z niepełnosprawnościami personel uwzględnia ich szczególne potrzeby (Rozdział X).

§ 7. Zachowania niedozwolone

Personelowi zabrania się w szczególności:

1. stosowania wobec małoletnich jakiejkolwiek przemocy – fizycznej, psychicznej (upokarzanie, grożenie, szantaż, krzyk, wyśmiewanie) lub seksualnej;
2. zachowań o charakterze seksualnym, w tym komentarzy, żartów i gestów, a także pokazywania dzieciom treści erotycznych lub pornograficznych;
3. nawiązywania z małoletnim relacji romantycznych lub seksualnych i składania mu takich propozycji;
4. utrwalania wizerunku małoletniego do celów prywatnych lub bez wymaganej zgody (Rozdział VIII);
5. częstowania małoletnich alkoholem, wyrobami tytoniowymi, e-papierosami lub innymi substancjami psychoaktywnymi, a także używania ich lub przebywania pod ich wpływem w obecności dzieci;
6. utrzymywania z małoletnim kontaktów w tajemnicy przed rodzicami, proszenia go o zachowanie tajemnicy i spotykania się z nim prywatnie poza zajęciami bez wiedzy i zgody rodzica;
7. przekazywania informacji o małoletnim osobom nieuprawnionym.

Rozdział IV. Bezpieczne relacje między małoletnimi

§ 8. Zasady

1. Uczestnicy zajęć traktują się nawzajem z szacunkiem i życzliwością. Personel uczy tego na zajęciach i daje przykład własnym zachowaniem.
2. Między małoletnimi niedopuszczalne są w szczególności:
   1) przemoc fizyczna – bicie, popychanie, kopanie, podstawianie nogi;
   2) przemoc psychiczna – przezwiska, wyśmiewanie, obgadywanie, zastraszanie, wykluczanie z grupy;
   3) cyberprzemoc – obraźliwe wiadomości, komentarze i memy, nagrywanie i publikowanie cudzych zdjęć lub filmów bez zgody, np. żeby kogoś ośmieszyć;
   4) zachowania o charakterze seksualnym;
   5) niszczenie lub zabieranie cudzych rzeczy.
3. Na początku sezonu instruktor każdej grupy omawia z dziećmi zasady zachowania w sposób dostosowany do ich wieku (np. jako wspólny „kontrakt grupy") i mówi, do kogo mogą się zwrócić, gdy ktoś robi im przykrość.
4. Personel zwraca uwagę na relacje w grupie, w tym na dzieci osamotnione lub pomijane, i dba o włączanie ich do wspólnych działań, np. przy dobieraniu w pary i grupy.

§ 9. Reagowanie na niewłaściwe zachowania

1. Personel reaguje na każde zauważone niewłaściwe zachowanie między małoletnimi: natychmiast je przerywa, w razie potrzeby rozdziela dzieci i zapewnia im bezpieczeństwo.
2. W drobnych sprawach (np. jednorazowa kłótnia) instruktor rozmawia z dziećmi, wyjaśnia sytuację i w razie potrzeby informuje rodziców.
3. Jeśli zachowanie się powtarza, jest poważne (przemoc, zachowania seksualne, cyberprzemoc) albo dziecko doznało krzywdy, stosuje się procedurę z § 14.

Rozdział V. Procedury interwencji

§ 10. Rozpoznawanie sygnałów krzywdzenia

1. Personel zwraca uwagę na sygnały, które mogą świadczyć o krzywdzeniu dziecka, np.:
   1) widoczne obrażenia (siniaki, otarcia, oparzenia) o niejasnym pochodzeniu albo tłumaczone w nieprzekonujący sposób;
   2) nagłą zmianę zachowania – wycofanie, smutek, lęk, agresję, unikanie kontaktu fizycznego;
   3) lęk przed powrotem do domu lub przed konkretną osobą;
   4) oznaki zaniedbania – głód, brak higieny, ubiór nieodpowiedni do pogody, nieleczone urazy lub choroby;
   5) wiedzę albo zachowania seksualne nieadekwatne do wieku;
   6) wypowiedzi dziecka o przemocy, o sekretach z dorosłymi lub o kontaktach z obcymi osobami w internecie.
2. Pojedynczy sygnał nie przesądza o krzywdzeniu, ale wymaga uważności. Personel nie prowadzi własnego „śledztwa" – swoje obserwacje przekazuje osobie odpowiedzialnej (§ 17).

§ 11. Pierwsza reakcja

1. Jeżeli zagrożone jest życie lub zdrowie dziecka, każdy członek personelu natychmiast dzwoni pod numer **112**, zapewnia dziecku bezpieczeństwo i dopiero potem informuje osobę odpowiedzialną i rodzica (chyba że to rodzic jest podejrzewany o krzywdzenie).
2. Gdy dziecko mówi o krzywdzie, członek personelu:
   1) wysłuchuje go spokojnie, w miejscu zapewniającym dyskrecję, i mówi mu, że dobrze zrobiło, opowiadając o tym;
   2) nie obiecuje zachowania tajemnicy – wyjaśnia, że musi poprosić o pomoc osoby, które mogą dziecku pomóc;
   3) nie wypytuje o szczegóły, nie zadaje pytań sugerujących odpowiedź i nie konfrontuje dziecka z osobą podejrzewaną;
   4) jak najszybciej zapisuje to, co usłyszał – możliwie dosłownie – z datą i godziną;
   5) niezwłocznie, najpóźniej tego samego dnia, przekazuje informację osobie odpowiedzialnej (§ 17).

§ 12. Podejrzenie krzywdzenia przez członka personelu

1. Osoba odpowiedzialna niezwłocznie informuje Zarząd Klubu. Jeśli zgłoszenie dotyczy osoby odpowiedzialnej albo członka Zarządu, zgłoszenie przyjmuje inny członek Zarządu Klubu, który prowadzi dalsze działania.
2. Osoba podejrzewana zostaje niezwłocznie odsunięta od wszelkich kontaktów z małoletnimi do czasu wyjaśnienia sprawy.
3. Klub informuje rodziców dziecka o zdarzeniu i o podjętych działaniach.

4. Jeżeli zachowanie mogło być przestępstwem, Klub zawiadamia policję lub prokuraturę (§ 15). Jeżeli było naruszeniem Standardów, ale nie przestępstwem (np. niestosowny komentarz), Zarząd wyciąga konsekwencje – od rozmowy dyscyplinującej po zakończenie współpracy.
5. Dla dziecka opracowuje się plan wsparcia (§ 18).

§ 13. Podejrzenie krzywdzenia przez rodzica, opiekuna lub inną osobę dorosłą

1. Osoba odpowiedzialna zaprasza na rozmowę rodzica lub opiekuna, który nie jest podejrzewany o krzywdzenie, i informuje go o swoich obserwacjach. Rezygnuje z rozmowy, jeśli mogłaby ona narazić dziecko na dalszą krzywdę.
2. Gdy podejrzenie dotyczy przestępstwa (np. przemocy fizycznej, wykorzystywania seksualnego, znęcania się), Klub zawiadamia policję lub prokuraturę.
3. Gdy dobro dziecka jest zagrożone, ale nie jest to przestępstwo (np. poważne zaniedbanie), Klub składa do sądu rodzinnego wniosek o wgląd w sytuację rodziny.
4. Gdy zachodzi podejrzenie przemocy domowej, Klub informuje ośrodek pomocy społecznej (w Szczecinie – Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie) lub policję. Klub nie jest uprawniony do samodzielnego wszczęcia procedury „Niebieskie Karty" – robią to te instytucje.
5. Przy zaniedbaniu niewielkiej wagi osoba odpowiedzialna rozmawia z rodzicem, wskazuje miejsca, w których rodzina może uzyskać wsparcie, i obserwuje sytuację dziecka.

§ 14. Krzywdzenie przez innego małoletniego

1. Osoba odpowiedzialna rozmawia osobno z dzieckiem krzywdzonym i z dzieckiem krzywdzącym, a następnie osobno z rodzicami każdego z nich.
2. Klub zapewnia dzieciom bezpieczeństwo, np. przez rozdzielenie ich na zajęciach albo zmianę grupy.
3. Jeżeli zachowanie dziecka krzywdzącego wskazuje na demoralizację albo jest czynem karalnym (np. pobicie, wykorzystanie seksualne, rozpowszechnianie intymnych zdjęć), Klub zawiadamia sąd rodzinny lub policję.
4. Dziecko krzywdzące również może potrzebować pomocy – osoba odpowiedzialna wskazuje rodzicom, gdzie mogą ją uzyskać.
5. Dla dziecka krzywdzonego opracowuje się plan wsparcia (§ 18).

§ 15. Zawiadamianie instytucji

1. W zależności od sytuacji Klub zawiadamia:
   1) policję (112 albo dowolny komisariat) lub prokuraturę – gdy podejrzewa przestępstwo;
   2) sąd rejonowy (wydział rodzinny i nieletnich) właściwy dla miejsca zamieszkania dziecka – gdy zagrożone jest dobro dziecka;
   3) Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w Szczecinie (mopr.szczecin.pl) – gdy rodzina potrzebuje wsparcia lub zachodzi podejrzenie przemocy domowej.
2. W przypadkach określonych w art. 240 § 1 Kodeksu karnego (m.in. wykorzystanie seksualne dziecka poniżej 15 lat, znęcanie się nad małoletnim) zawiadomienie organów ścigania jest prawnym obowiązkiem każdego, kto ma o tym wiarygodną wiedzę.
3. Zawiadomienie w imieniu Klubu składa osoba odpowiedzialna. W sytuacji nagłej każdy członek personelu może i powinien zrobić to sam.

Rozdział VI. Zgłaszanie, osoba odpowiedzialna i plan wsparcia

§ 16. Jak zgłosić krzywdzenie

1. Zgłoszenia może dokonać każdy: dziecko, rodzic, członek personelu lub inna osoba.

2. Zgłoszenie można przekazać:
   1) osobiście – dowolnemu instruktorowi albo osobie odpowiedzialnej;
   2) telefonicznie – 510 194 982;
   3) e-mailem – dobretance@gmail.com.
3. Członek personelu, który otrzymał zgłoszenie albo sam zauważył niepokojącą sytuację, przekazuje informację osobie odpowiedzialnej niezwłocznie, najpóźniej tego samego dnia.
4. Informacje o zgłoszeniu są poufne. Znają je tylko osoby, które muszą je znać, żeby pomóc dziecku.

§ 17. Osoba odpowiedzialna za Standardy

1. Osobą odpowiedzialną za Standardy, w tym za przyjmowanie zgłoszeń i zawiadamianie właściwych instytucji, jest **Anita Leonowicz**, tel. 510 194 982, e-mail dobretance@gmail.com.
2. Do zadań osoby odpowiedzialnej należy w szczególności:
   1) przyjmowanie zgłoszeń i prowadzenie dokumentacji interwencji;
   2) zawiadamianie właściwych instytucji;
   3) przygotowanie i koordynowanie planu wsparcia dziecka;
   4) zapoznawanie personelu ze Standardami;
   5) monitorowanie przestrzegania Standardów i ich przegląd.
3. Dane kontaktowe osoby odpowiedzialnej są dostępne w studiu, na stronie internetowej Klubu i w wersji skróconej Standardów.

§ 18. Plan wsparcia małoletniego

1. Po każdym zgłoszeniu krzywdzenia osoba odpowiedzialna, we współpracy z rodzicem (opiekunem, który nie krzywdzi dziecka), opracowuje plan wsparcia dziecka (Załącznik 4).
2. Plan obejmuje w szczególności:
   1) działania zapewniające dziecku bezpieczeństwo, np. odsunięcie osoby podejrzewanej albo zmianę grupy;
   2) wsparcie w Klubie, np. stały kontakt z zaufanym instruktorem;
   3) wskazanie specjalistycznej pomocy – psychologa, poradni psychologiczno-pedagogicznej, ośrodka interwencji kryzysowej, telefonów zaufania (Załącznik 6);
   4) zawiadomienia, które Klub złożył lub złoży.
3. Plan omawia się z dzieckiem w sposób dostosowany do jego wieku, słuchając jego zdania.
4. Klub nie prowadzi terapii – kieruje dziecko i rodzinę do specjalistów.

Rozdział VII. Dokumentowanie interwencji

§ 19. Karta interwencji

1. Każdą interwencję dokumentuje się w karcie interwencji (Załącznik 3). Karta zawiera w szczególności: datę i sposób zgłoszenia, opis sytuacji, podjęte działania, złożone zawiadomienia oraz plan wsparcia.
2. Do karty dołącza się notatki z rozmów, w tym słowa dziecka zapisane możliwie dosłownie.

§ 20. Przechowywanie dokumentacji

1. Osoba odpowiedzialna prowadzi rejestr zgłoszeń i interwencji.
2. Dokumentację przechowuje się w sposób chroniący dane osobowe (zamykana szafa albo zabezpieczony plik), z dostępem wyłącznie dla osób upoważnionych, przez okres niezbędny do ochrony dziecka i wykonania obowiązków prawnych Klubu.

Rozdział VIII. Ochrona danych osobowych i wizerunku

§ 21. Dane osobowe

1. Klub przetwarza dane osobowe małoletnich zgodnie z RODO i tylko w zakresie niezbędnym do prowadzenia zajęć (zapisy, kontakt z rodzicami, ubezpieczenie, zgłoszenia na zawody).
2. Personel ma dostęp tylko do tych danych, które są mu potrzebne do pracy, zachowuje je w tajemnicy i nie przechowuje ich na prywatnych urządzeniach dłużej, niż jest to konieczne.
3. Dane mogą zostać przekazane policji, prokuraturze, sądowi lub ośrodkowi pomocy społecznej, jeżeli wymaga tego ochrona dziecka.

§ 22. Wizerunek

1. Klub utrwala i publikuje wizerunek małoletniego (zdjęcia i nagrania z zajęć, pokazów i zawodów – na stronie internetowej, Facebooku, Instagramie, TikToku i YouTube) wyłącznie za pisemną zgodą rodzica (Załącznik 7). Dziecko także pyta się o zdanie, a jego sprzeciw jest szanowany. Zgodę można w każdej chwili wycofać.
2. Publikując wizerunek dziecka, Klub:
   1) nie podaje danych pozwalających je zidentyfikować lub odnaleźć (pełne imię i nazwisko, adres, szkoła) – w podpisie podaje najwyżej imię albo nazwę grupy, chyba że rodzic zgodzi się na więcej (np. przy wynikach zawodów);
   2) nie publikuje zdjęć ośmieszających, w niepełnym ubraniu ani w sytuacjach intymnych;
   3) w miarę możliwości wybiera zdjęcia grupowe.
3. Personel nie utrwala wizerunku dzieci do celów prywatnych. Nagrania choreografii wykonane telefonem instruktora służą wyłącznie do nauki (np. do wysłania grupie), nie są publikowane bez zgody i są usuwane, gdy przestają być potrzebne.
4. Na pokazach Klub informuje rodziców i gości, że mogą nagrywać tylko na własny użytek i nie publikować wizerunku cudzych dzieci bez zgody ich rodziców.

Rozdział IX. Kontakt przez telefon i internet, treści szkodliwe

§ 23. Komunikacja z małoletnimi

1. W sprawach zajęć Klub kontaktuje się przede wszystkim z rodzicami. Grupy na komunikatorach (np. Messenger, WhatsApp) z udziałem małoletnich tworzy się tylko za zgodą rodziców i wyłącznie w sprawach zajęć.
2. Personel nie utrzymuje z małoletnimi kontaktów towarzyskich przez media społecznościowe i komunikatory – kontaktuje się z nimi wyłącznie w sprawach zajęć. Nie pisze do nich w godzinach wieczornych i nocnych bez pilnej potrzeby i nie zaprasza ich do grona znajomych na swoich prywatnych profilach. Obserwowanie publicznych profili Klubu lub zawodowych profili instruktorów jest dopuszczalne.
3. Jeśli dziecko samo pisze do instruktora o sprawach osobistych, instruktor odpowiada życzliwie, a gdy wiadomość wskazuje na krzywdę – postępuje zgodnie z Rozdziałem V.

§ 24. Internet i treści szkodliwe

1. Klub nie udostępnia małoletnim dostępu do internetu – w studiu nie ma sieci Wi-Fi.
2. Personel nie pokazuje dzieciom treści nieodpowiednich do wieku. Teledyski, nagrania z battle i inne materiały taneczne sprawdza przed pokazaniem grupie.
3. Podczas zajęć telefony uczestników pozostają w szatni lub pod ścianą sali, wyciszone, i nikt z nich nie korzysta, chyba że instruktor zdecyduje inaczej (np. do nagrania choreografii).

4. Gdy personel zauważy, że dziecko ma kontakt z treściami szkodliwymi albo doświadcza w internecie przemocy, nagabywania przez dorosłych (np. prośby o zdjęcia, spotkanie) lub szantażu, postępuje zgodnie z Rozdziałem V. Nielegalne treści można też zgłosić do zespołu Dyżurnet.pl.

Rozdział X. Małoletni z niepełnosprawnościami i specjalnymi potrzebami

§ 25. Zasady

1. Klub pamięta, że dzieci z niepełnosprawnościami lub specjalnymi potrzebami (np. w spektrum autyzmu, z niepełnosprawnością intelektualną, ruchową, słuchu lub wzroku) są bardziej narażone na krzywdzenie i mogą mieć trudność z powiedzeniem o nim.
2. Personel w szczególności:
   1) przed rozpoczęciem zajęć ustala z rodzicem potrzeby dziecka, sposób porozumiewania się z nim i czynności, przy których potrzebuje pomocy;
   2) dostosowuje sposób przekazywania informacji – prosty język, pokaz, obrazki;
   3) zwraca szczególną uwagę na zmiany w zachowaniu dziecka, które mogą być jedynym sygnałem krzywdy;
   4) pomaga dziecku w czynnościach, w których potrzebuje pomocy, tylko za zgodą rodzica i z poszanowaniem jego intymności;
   5) omawia z dzieckiem wersję skróconą Standardów w sposób dla niego zrozumiały, np. ustnie albo z użyciem obrazków.
3. Do studia prowadzą schody, a sale taneczne znajdują się na 2. piętrze – budynek nie ma udogodnień dla osób z niepełnosprawnością ruchową. Przed zapisem dziecka z niepełnosprawnością ruchową Klub ustala z rodzicem, czy i jak może zapewnić mu bezpieczny udział w zajęciach.

Rozdział XI. Postanowienia końcowe

§ 26. Zapoznanie personelu ze Standardami

1. Każdy członek personelu przed dopuszczeniem do pracy z małoletnimi zapoznaje się ze Standardami i podpisuje oświadczenie (Załącznik 1).
2. Klub co najmniej raz w roku przypomina personelowi zasady i procedury Standardów na spotkaniu przed rozpoczęciem sezonu i w miarę możliwości umożliwia udział w szkoleniu z ochrony dzieci.

§ 27. Udostępnianie Standardów

1. Standardy w wersji pełnej i skróconej Klub publikuje na stronie internetowej dobretance.pl (odnośnik „Ochrona małoletnich") i wywiesza w widocznym miejscu w studiu przy ul. Wawrzyniaka 7F w Szczecinie.
2. Instruktor omawia wersję skróconą z dziećmi na początku sezonu, w sposób dostosowany do ich wieku.
3. Rodzice otrzymują informację o Standardach przy zapisie na zajęcia.

§ 28. Monitorowanie i przegląd

1. Osoba odpowiedzialna monitoruje przestrzeganie Standardów, w tym zbiera uwagi personelu, rodziców i dzieci (np. za pomocą ankiety – Załącznik 5).
2. Klub dokonuje przeglądu Standardów co najmniej raz na dwa lata, a także po każdym poważnym zdarzeniu i po każdej zmianie przepisów. Sprawdza, czy Standardy odpowiadają potrzebom i przepisom. Wnioski z przeglądu sporządza się na piśmie, a w razie potrzeby Standardy się aktualizuje.
3. O zmianach Klub informuje personel, dzieci i rodziców.

§ 29. Postanowienia końcowe

1. Naruszenie Standardów przez członka personelu może skutkować zakończeniem współpracy.
2. W sprawach nieuregulowanych w Standardach stosuje się przepisy prawa, w szczególności ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich.

Wzory oświadczeń, karty interwencji, planu wsparcia, ankiety i zgody na wizerunek (Załączniki 1–7) są dostępne w siedzibie Klubu.

Wersja skrócona dla dzieci i młodzieży

Bezpieczni w Dobrych Tańcach – nasze zasady

1. **Jesteś dla nas kimś ważnym.** Instruktorzy, asystenci i wszyscy uczestnicy mają traktować Cię z szacunkiem.
2. **Twoje ciało należy do Ciebie.** Zanim instruktor poprawi Twoją pozycję, będzie Cię asekurować albo Cię przytuli, zapyta, czy się zgadzasz. Możesz powiedzieć „nie" – i to jest w porządku.
3. **Nikt nie może Cię krzywdzić.** Nikt nie może Cię bić, wyzywać, wyśmiewać, straszyć ani dotykać w sposób, który jest dla Ciebie nieprzyjemny.
4. **Nie musisz robić ćwiczenia, którego się boisz.** Powiedz o tym instruktorowi.
5. **Dorosły z klubu nigdy nie poprosi Cię o sekret przed rodzicami.** Jeśli ktoś prosi Cię o tajemnicę, która Cię martwi – powiedz o tym.
6. **W grupie dbamy o siebie nawzajem.** Bez przezwisk, popychania, obgadywania i wykluczania. Nie wysyłamy złośliwych wiadomości i nie wrzucamy do internetu cudzych zdjęć ani filmów bez zgody.
7. **Gdy dzieje się coś złego – powiedz.** W klubie, w domu, w szkole czy w internecie. Możesz powiedzieć instruktorowi, Anicie Leonowicz albo rodzicowi. Masz prawo prosić o pomoc – to nie jest skarżenie.
8. **Możesz też zadzwonić – za darmo, o każdej porze:**
   1) **116 111** – Telefon Zaufania dla Dzieci i Młodzieży;
   2) **800 12 12 12** – Dziecięcy Telefon Zaufania Rzecznika Praw Dziecka;
   3) **112** – gdy dzieje się coś groźnego i potrzebna jest natychmiastowa pomoc.

Osoba, której możesz o wszystkim powiedzieć: **Anita Leonowicz, tel. 510 194 982**